

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

13 de Març 1919

¡AVANT, I SEMPRE AVANT!

Actualment, Catalunya, rau en un profund pernatbre. Res té d'estrany. Bufen vents forts i tot trontolla, i a l'igual que quan la tramontana udola amb més feresa els brinchs que en l'espai crea el remoli de vent, arranquen les alsines centenàries, que semblaven més arrelades, així mateix també l'allau immensa que lluita a voltes per la transformació política dels pobles, i a voltes per la transformació de les classes socials, arrancarà d'arrel les velles doctrines que's basen en economies falses i en principis polítics, d'esclavatge ja individual, ja col·lectiu.

Catalunya, pàtria de llibertat, poble d'ideologies, no podia pas sustraures, no podia pas negar-se a formar en les rengleres dels que lluiten per la nova organització del món, i sentint-se jove i forta, i per tant amb vida plena al primer toc de clari, s'ha posat en guarda.

Si per fer-se la llum es necessita el caos, si per bastir una casa nova damunt una altra que s'ensruna es fa necessari abatre les parets que trontollen, ¿que té d'estrany que suara sembli que'l món vagi a esfondrar-se? Del nou caos en sorgirà una llum més resplendent, més humana, més justiciera...

Que sonin els clarins cridant a la nova crenada. Que inondi el blau espai l'eco de la cridaria, de les gents que lluiten. Catalunya no és sorda, Catalunya no dorm, Catalunya es sent abandonada per el més gran entusiasme. Nostra pàtria, comença a respondre a la crida. Catalunya, assolirà les noves llibertats que s'apropren.

bar les belleses naturals de la mare pròpia i per altra banda no poden buscar-les en la fictícia, per no tenir-ne.

L'amor patri que aquests homes senten, és una ficció car ficció és la idealitat que defensen; no capeixen encara el veritable amor a la pàtria llur, la pròpia, en la qual trobarien ells, com nosaltres en la nostra, símbols idealitzadors de la seva personalitat: ara sols tenen com símbol una senyera comuna (órfana d'origen, real o llegendari) que vol aixoplugar en va sota seu, estaments de diferents races.

Els catalans que estem identificats i defensem una pàtria natural, que tenim una senyera quin origen gloriós no ha pogut copsar les dissorts perquè ha passat nostra terra, trobem en una partícula qualsevulga d'ella, la representació ideal de nostra pàtria.

Contrariant lleis que'ns emparaven en nostre dret d'exhibir la senyera barrada (lleis que odiem perquè en l'empar fictici a nostres drets, hi va involucrada una opressió ignominiosa) va perseguir-se als que'n feien ostentació. L'amor que sadolla nostres cors no podia restar reclòs dins la caixa de nostre pit d'on jamai n'ha fugit: calia una externa ostentació i idealistes com som, prompte trobarem amb que suplir-la.

Espigues i roselles, or i sang, colors de l'ensinya de nostres amors, enllaçades germanivolament con la naturalesa els fa créixer en nostres camps, onejaven vincladices demunt el pit de les jovincelles, com si un oreig suau les fes besar, quan unes mans barroeres pròpies de gent órfana de pàtria, veient en aquest enllaç certament plagiats els colors de nostra ensinya, les arreballaven brutalment, com en anterioritat ho havia fet amb la llaçada barrada. I aquesta obra que ells creien ésser anorreadora del sentiment nacionalista, s'es convertida en expandidera del ideal car les espigues arreballades se desgranaven i al caure en el terror assaonat per l'odi que's va congriant envers nostres tirans, ha fet que cresqués ufanament i que ningú resti al marge, en el desig de veure la Catalunya, Nació nostra.

Que vagin fent que'l mal seu es treballen. nostre sentiment s'aferra més, com més es persegueix nostres símbols nacionals. Els llacets primer, i les roselles i espigues després, han estat sots símbols exteriors de la catalanitat que arbora nostre cor. L'odi racial l'estan accentuant, sens fer-se càrrec del perill que amb aixó estan incubant, car la resclosa de les venjances, trontolla ja, impotent de contenir per més temps tants ultratges i preguin a Déu per la seva sort els que ens be-

LA DESLLIURANSA DE CATALUNYA

Quan un poble sent el fet de la seva nacionalitat no ja sols perquè enyorí pretèrits temps gloriosos sinó perquè considera la llibertat llur com una necessitat per a viure, com passa en la nostra Catalunya, sigui quin vulgui el punt d'obrir amb que aquesta nacionalitat mirem, trobarem sempre en qualsevol cosa que d'ella sigui part integrant, simbolitzada la pàtria. Seran lirismes si es vol, més és la realitat que aquest fet, es produeix en tots els pobles que viuen enyorant la llibertat.

Recordo un cas en que'ls tripulants d'un dirigible francès varen aterrir en terra alsaciana: l'ungiment i amor amb que aquella gent irredempta (era abans de la guerra que'ls ha lliberats) varen besar la sorra que per lastre portaven, com el més fervent patriota besaria l'ensinya de la seva pàtria: aquella gent a qui s'havia segregat per raó de la força de la pàtria originària, veien en aquell grans de sorra la representació de la mare enyorada, de l'única pàtria a qui ells estimaven.

Res hi pot el que, fent-nos figurar en una nacionalitat que no és la pròpia i per tant fictícia, se'ns dongui a desgrat nostre injeccions d'un patriotisme que no sentim i quina finalitat, és mixtificar nostra sang purament catalana. La pàtria com la mare no pot escullir-se digué en Maura i per ço nosaltres no podem canviar-la, molt menys, estimant-la com l'estimen.

Tota renúncia feta en aquest sentit, seria renunciar a les realitats, com passa als qui, ofuscats, no saben tro-